

Ce-ați zice dacă...

Duminică, 13 martie 2011

Teodor Erbiceanu

Ce-ați zice dacă Biserica Romano-Catolică ar recunoaște public că duminica, pe care ea a declarat-o semnul autorității ei, nu este adevărata zi de odihnă? Dacă ar recunoaște că ziua de odihnă biblică este sâmbăta, așa cum susține porunca din decalog? Această mutare ar răsturna tot scenariul nostru profetic, pe care Ellen White l-a expus în detaliu în Marea Luptă.

Deși consecințele acestei mișcări ar fi spectaculoase și înfricoșătoare pentru poporul nostru, deoarece ar zdruncina fatal încrederea în darul proorociei, Șarpele cel vechi nu va recurge nicidecum la o astfel de strategie, deoarece a găsit una mult mai eficientă și greu de sesizat.

Chiar dacă ar reuși să zdruncine credința poporului nostru în viziunea profetică a lui Ellen White, există totuși în scrierile ei un pasaj genial, care nu putea proveni din nicio altă minte decât mintea divină, atotcunoscătoare a lui Dumnezeu. Chiar dacă orice altceva din scrierile ei ar cădea, și toate celelalte nu s-ar dovedi a fi decât minciuni și falsuri, există totuși o stâncă tare care nu va cădea „chiar dacă s-ar zguduî pământul și s-ar clătina munții în inima mărilor” (Psalmul 46:2). O stâncă pe care nicio pârghie omenească sau îngerească nu o poate clătina. Există un pasaj care nu cade orice ar fi:

„Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul” (DA 161).

Aceasta este formula neprihănirii, ancora Miresei, formula „pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru a Templului unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător” atunci când a fost făcut, acum 2000 de ani, părtaș de natură divină pentru „noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte” (Evrei 6:18-20).

Oricâte concesii ar fi dispus Diavolul să facă și oricât s-ar putea juca el cu profețiile, există ceva la care nu va fi dispus să renunțe niciodată, o concesie pe care nu va fi dispus s-o facă niciodată. Aceasta este esența mării controversate, chiar rațiunea luptei lui milenare, și el nu va fi dispus niciodată să recunoască scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

Dar, prieteni, nu este nevoie ca Diavolul să se pocăiască și să recunoască Sabatul, pentru a pune gheara pe poporul lui Dumnezeu. Nu, nu este nevoie. Nu este nevoie să se ajungă atât de departe. Chiar *astăzi* el pune gheara pe Biserica Adventistă. Mai precis, a

pus-o deja!

Dumnezeu i-a dat sorei White o viziune chiar la începuturile bisericii adventiste, o profeție cu privire la viitorul bisericii noastre, prin care El demască șmecheria genială prin care Satana a pus gheara pe Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea:

„Am văzut un tron (tronul din Sfânta -n.a.), iar pe el stăteau Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos... Înaintea tronului se aflau poporul advent, biserica și lumea....

Am văzut pe Tatăl ridicându-Se de pe tron și... intrând în Sfânta Sfintelor, dincolo de perdea, și așezându-Se... Apoi L-am văzut pe Isus ridicându-Se de pe tron, iar cei mai mulți dintre cei plecați înaintea tronului s-au ridicat împreună cu El... apoi El a ridicat brațul, și s-a auzit vocea Lui spunând: ‚Așteptați aici, Eu intru la Tatăl’...

Am văzut pe cei care s-au ridicat împreună cu Isus *trimițându-și credința în Sfânta Sfintelor la Isus* și rugându-se: ‚Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Isus a suflat peste ei Duhul Sfânt...

M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‚Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă... Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (Day Star, 14 martie 1846).

Acest, „unul după altul,” suntem chiar noi, poporul lui Dumnezeu, Biserica Adventistă de ziua a Șaptea, *singurii dintre toate popoarele care ne rugam lui Isus în Sfânta Sfintelor*. Ne-a adus alături de gloata plecată în fața tronului lui, de pe care a preluat lucrarea lui Hristos de până în 1844, iertarea, îndreptățirea, și de unde nu vede nimeni că Hristos și Tatăl au plecat de foarte mult timp.

Ce ziceți, ar fi putut inventa Șarpele cel vechi vreun plan mai cumplit?

Există altă rațiune pentru care noi, adventiștii de ziua a șaptea, suntem încă aici, în această lume, în acest ceas târziu al istoriei?